

หน้าต่างความคิด

● เกียรติอนันต์ ล้วนแก้ว
ผู้อำนวยการศูนย์วิจัย
ม.ธุรกิจบัณฑิตย์

เป็นประเด็นอีกจนได้ เมื่อรัฐบาลตัดสินใจจ่าย “ค่าสนับสนุน” ให้กับทางรัฐบาลจีนตกเป็นเงินประมาณ 73 ล้านบาทต่อปี เพื่อให้แพนด้า 4 ตัวได้อยู่ที่เชียงใหม่ต่อไป ประเด็นสำคัญของเรื่องนี้ไม่ใช่เงิน แต่เป็นตรรกะเบื้องหลังการตัดสินใจ จนให้เกิดเครื่องหมายคำถามอันใหญ่ว่า ทำไมถึงให้ความสำคัญกับแพนด้าในขณะที่ช้างไทยยังไม่ได้รับการเหลียวแล ซึ่งดูไปแล้วก็คล้ายกับการจะยุบโรงเรียนแต่กลับเตรียมเงินไว้ซื้อรถตู้ ที่ทำให้แก้อื้อของเจ้ากระทรวงศึกษาธิการร้อนลามาเกือบอาทิตย์แล้ว

การที่รัฐบาลใช้ตรรกะที่ขาดเหตุผลแบบนี้ในการบริหารจัดการเงินของคนในชาติชวนให้เกิดคำถามเกี่ยวกับความสามารถด้านการบริหารจัดการเงินของแผ่นดิน ขนาดเงินก้อนเล็กๆ ยังใช้ไม่โดนใจคนเสียภาษีแล้ว จะเอาอะไรมาเป็นหลักประกันว่าจะสามารถบริหารจัดการเงิน 2 ล้านล้านบาทให้ได้ผลตลอดรอดฝั่ง

ยามที่แรงต่อต้านรัฐบาลประดังเข้ามา

ทุกทิศอย่างต่อเนื่องในอัตราเร่งที่เพิ่มขึ้นเป็นรายวัน แต่รัฐบาลกลับหลับหูหลับตาไม่รู้หรือโหน่โหน่เช่นนี้ แพนด้าอาจเป็นทูตภรณ์ะทางการเมืองจำแลงตัวมาก็เป็นได้

การเชิญเจ้าหลินปิงและคู่กลับมายังเมืองไทยอีก 15 ปี มีค่าใช้จ่ายประมาณ 29 ล้านบาทต่อปี ส่วนช่วงช่วงและหลินฮุ่ยที่จะได้อยู่ในเมืองไทยอีก 10 ปี มีสนนราคาปีละ 44 ล้านบาท ค่าสนับสนุนต่อปีสำหรับแพนด้าสี่ตัวจึงเท่ากับ 73 ล้านบาท

เงินก้อนเดียวกันนี้ สามารถจ้างครูด้วยเงินเดือน 20,000 บาทได้ประมาณ 300 คนต่อปี หากนำเงินก้อนเดียวกันนี้ไปซื้ออ้อยที่ราคาตันละ 1,000 บาท จะซื้อได้ประมาณ 7.3 หมื่นตัน นำไปเลี้ยงช้างที่กินอาหารวันละประมาณ 200 กิโลกรัมได้ประมาณ 1 พันตัวต่อปี

นั่นแสดงว่า แพนด้า 4 ตัว มีค่ามากกว่าครู 300 คน และมีน้ำหนักในใจรัฐบาลมากกว่าช้าง 1,000 ตัว

เมื่อแพนด้าหนักกว่าช้างและมียามากกว่าครู

หากมองในแง่ของความคุ้มค่าในการลงทุนที่มีการประเมินกันว่าแพนด้าสามารถทำรายได้ให้กับจังหวัดเชียงใหม่ได้ถึงปีละ 3,000 ล้านบาท เมื่อเทียบกับเงินแค่ 73 ล้านที่ลงทุนไป นับเป็นเรื่องที่คุ้มเกินคุ้มนั้น คำถามที่ตามมาก็คือ ตัวเลข 3,000 ล้านบาทนี้ได้มาจากไหน รู้ได้อย่างไรว่าเงินที่ได้มา เป็นผลจากแพนด้าล้วนๆ โดยไม่มีปัจจัยเสริมอื่นๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง หากตอบคำถามนี้ไม่ได้ หลักพันล้านที่ได้มา ก็ไม่ใช่เลขที่น่าเชื่อถือพอจะยกมาสร้างความชอบธรรมได้ มองด้านการกระจุกตัวของเงินที่จมอยู่

แค่ในจังหวัดเชียงใหม่เป็นส่วนใหญ่ ร่วมกับข้อเท็จจริงที่ว่า เชียงใหม่เป็นจังหวัดที่เจริญมากที่สุดจังหวัดหนึ่งของประเทศไทย ผลในทางเศรษฐกิจที่ “เพิ่มขึ้น” ในระยะยาว ในแง่ของการยกระดับคุณภาพชีวิตของคนในเชียงใหม่ อาจจะไม่มากเท่ากับการเอาเงิน 73 ล้านบาทไปจ้างครูเก่งๆ เพิ่มขึ้น เพื่อไปสอนในโรงเรียนในภาคอีสานที่จะต้องมียากเรียนเพิ่มขึ้นจากการยุบรวมโรงเรียนก็เป็นได้

ในเรื่องความช่วยเหลือช้างไทย ที่รัฐบาลระบุว่าได้จัดสรรเงินกว่า 500 ล้านบาท เทียบ

แล้วมากกว่าเงินเข้าแพนด้าถึงเกือบ 7 เท่า เป็นการหลงประเด็น เพราะในเชิงนโยบาย เราไม่ได้ดูแลจำนวนเงินก้อนใหญ่ แต่ต้องดูเงินต่อหัวของผู้ได้รับ และความทั่วถึงด้วย

หลินปิงและคู่ มีมูลค่าเฉลี่ยต่อตัว ตกตัวละ 14.5 ล้าน ช่วงช่วงและหลินฮุ่ย มีมูลค่าต่อตัวเท่ากับ 22 ล้านบาท ช้างไทยมีอยู่ประมาณ 4,000

ตัว ด้วยเงิน 500 ล้านที่ลงไป มูลค่าต่อหัวของช้างจะอยู่ที่ 125,000 บาท แสดงว่า ต้องใช้ช้างไทยซึ่งเป็นสัตว์ประจำชาติจำนวน 176 ตัว ถึงจะมีค่าเท่ากับเจ้าช่วงช่วงเพียงตัวเดียว

งบประมาณต่อหัวของช้างที่น้อยนี้ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมานานแล้ว ภาพช้างเดินริมถนน ยามค่ำคืน เป็นภาพสะท้อนที่ชัดเจนแล้วว่า รัฐบาลในทุกยุคที่ผ่านมามองตลกเรื่องการดูแลสัตว์ประจำชาติที่ช่วยให้ไทยยังคงเป็นไทยอย่างทุกวันนี้

จริงอยู่ การจะมาโจมตีรัฐบาลชุดปัจจุบันเพียงรัฐบาลเดียวในประเด็นนี้เป็นเรื่องที่ไม่ถูก แต่ที่รัฐบาลจะต้องตอบให้ได้ก็คือ ในเมื่อมีโอกาสทำในสิ่งที่ถูกต้องได้ แล้วทำไมไม่ทำเมื่อสามารถจะเพิ่มเงินเพื่อช่วยช้างได้ แล้วทำไมถึงได้ผันเงินก้อนนี้ไปใช้กับสัตว์ประจำชาติอื่นแทน

หากยังยืนยันเป็นกระต่ายขาเดียว โดยอิงอยู่กับหลักผลตอบแทนการลงทุนที่เป็นตัวเงิน ก็เท่ากับว่ารัฐบาลกำลังทำตัวเป็นนักธุรกิจที่ให้ความสำคัญกับตัวเลขมากกว่าคุณค่า ให้ความสำคัญกับกำไรมากกว่าความถูกต้อง

การยอมทุ่มเงินเพื่อให้แพนด้ากลับไปยังเชียงใหม่ ในขณะนี้ยังมีคนในพื้นที่อื่นที่ยังต้องดิ้นรนต่อสู้ชีวิต เป็นการสื่อให้เห็นว่า รัฐบาลเห็นความสำคัญของคนในแต่ละพื้นที่ไม่เท่ากัน ที่ไหนให้ผลตอบแทนทางการเงินและการเมือง แก่แกนนำของรัฐบาลสูง ก็จะทำให้ความสำคัญของคนส่วนพื้นที่ไหนที่เป็นแค่เบี้ยบนกระดาน เพื่อเพิ่ม

จำนวนที่นั่งในสภา ก็ร้องเพลงรอก่อน ยิ่งถ้า
เป็นพื้นที่คนละสีกับรัฐบาล ความหวังก็ยิ่งริบหรี่
หลายเรื่องที่รัฐบาลพยายามจะเดินหน้า
แต่กำลังเผชิญแรงต้าน ก็เป็นเพราะรัฐบาลส่ง
สัญญาณออกมาอย่างคงเส้นคงวา ว่า**รัฐบาลนี้ให้**

“ความสำคัญกับสิ่งที่ไม่สำคัญ” สัญญาณนี้
ทำให้เรื่องดีๆ ที่รัฐบาลนี้พยายามผลักดันให้
เกิดขึ้น ไม่มีสิทธิได้เกิด

กลายเป็นว่า คนที่ไม่ชอบรัฐบาลนี้อยู่
แล้ว ก็ยังไม่ชอบหนักเข้าไปอีก พอรัฐบาล
ทำอะไรออกมา ถึงจะฟังไม่หมด ก็ด่วนฟัน
ธงไปก่อนเลยว่า ไม่ได้ไปหมด ขนาดเรื่องยุบ
โรงเรียนขนาดเล็ก ที่มีด้านที่เป็นประโยชน์อยู่
เยอะ ก็ยังไม่ได้รับการพูดถึง เอาแต่ข้อเสียมา
เล่นกัน

ในเมื่อปิดทางคุยกันเสียตั้งแต่ต้นแบบ
นี้ เรื่องจะมาทำความเข้าใจกันย่อมไม่มีวันเกิด
ขึ้น ความไม่เข้าใจและไม่ยอมจะเข้าใจนี้ คือ
การบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งความคลางแคลง
ใจ ซึ่งวันหนึ่งจะโตขึ้นมาเป็นต้นไม้แห่ง
ความเกลียดชัง การข่มขู่เห็นต่าง การเรียก
ประชาชนว่า “ขยะ” ล้วนแล้วแต่เป็นปูชนียวัตถุ
ในการหล่อเลี้ยงต้นไม้อแห่งความเกลียดชังให้
เติบโตขึ้น รากที่ซ่อนเร้นลงไป ก็คือรอยแยก
ที่เพิ่มขึ้นของผืนแผ่นดินไทย นี่ไม่ใช่แนวทาง
การบริหารประเทศที่ดีแน่

ทุกคนในคณะรัฐบาลต้องเลิกเป็นรัฐบาล
ของคน 15 ล้านคน นายกรัฐมนตรีเองก็ต้อง
เลิกเป็นนายของคนเชียงใหม่ อย่าใช้เงิน
อย่างนักธุรกิจ แต่ให้ใช้เงินเยี่ยงรัฐบุรุษ ทุก
คนที่อยู่ในตำแหน่งคือผู้ที่ต้องรับผิดชอบต่อชาติ
อย่างเท่าเทียมกัน

อยากให้**รัฐบาลนี้รู้จักใช้เงิน** เป็น
รัฐบาลที่เห็นข้างดีกว่าแผ่นดิน เห็นการ
ศึกษาดีกว่าหลินปิง